

облачета се разпръснаха мигомъ, за да разчистятъ пътя на голъмото огнено слънце, което като око надничаше задъ синитъ хребети на Балкана.

— Войводо, взехме отъ единъ овчаръ петъ овци. Храната ни съвсемъ се свърши, а момчетата сж гладни.

Ботевъ повдигна погледъ:

— Добре. Добре поне, че се е намъриль единъ овчаръ да даде на народнитъ хора храна.

— Какво далъ, войводо? — сопнато отвърна четникътъ. — На сила ги взехме. Ей го е тамъ овчарътъ! Чака да му дадемъ пари за овцетъ...

Войводата скочи гнъвенъ, бързо пресъче малката поляна, на която стояха четниците, и сграбчи овчаря.

— Пари ли искашъ за овцетъ?

— Пари ами! Ти да не мислишъ, че тъзи овце сж на баща ти?

За мигъ Ботевъ посегна къмъ сабята си, и ржката му остана на дръжката ѝ като отсѣчена. Поиска му се да накаже този робъ, който не можеше да разбере жертвата на въстаницитъ. Ала нѣкаква невидима ржка го възпрѣ. Какво бѣше виновенъ овчарътъ, задето е простъ? Може ли простиятъ човѣкъ да разбере сла-

достъта на свободата, та да зачита и обича народнитъ хора?

— Нещастнико, — простена Ботевъ и отпусна рамото на овчаря, — ако знаешъ за какво сме тръгнали да мреме ние, никога не би поискаль пари за петтъ овце.

— Тръгнали сте да размирявате хората, — сопна се овчарътъ. — Ако сте добри хора, ще си стоите по домоветъ, ще си гледате имота и толкова. Нѣма да грабите мирнитъ хора...

— За тебе сме тръгнали, нещастнико, за тебе. За твоята свобода сме тръгнали да мремъ. Да те освободимъ отъ черкези и татари. Да не плащашъ на паши и бегове. Да не те биятъ като добиче кърсердари и низами. Разбра ли?

Ботевъ бръкна въ голъмата кожена чанта, кждето стоеха паритъ на четата, извади една шепа жълтици и ги тикна въ ржцетъ на овчаря.

— Махай се сега оттука! По скоро се махай! Върви и робувай на турцитъ! Още хиляда години да робувашъ, малко ти е!

Овчарътъ се спусна надолу по ската. Сякашъ въстаническитъ жълтици много му тежаша, защото се бѣше прегърбилъ.

А Ботевъ отново седна на